

CEMİL KAVUKÇU

*maviye boyanmış
sular*

CEMİL KAVUKÇU
MAVİYE BOYANMIŞ
SULAR

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Temmuz 2016, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Çizimler: Melih Kavukçu

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3256-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750732560

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

CEMİL KAVUKÇU
MAVİYE BOYANMIŞ
SULAR

ÖYKÜ

♥can

Cemil Kavukçu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Uzak Noktalara Doğru, 1995

Yalnız Uyuyanlar İçin, 1996

Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak, 1997

Dönüş, 1998

Temmuz Suçlu, 1998

Dört Duvar Beş Pencere, 1999

Pazar Güneşi, 2000

Gemiler de Ağlarmış, 2001

Başkasının Rüyaları, 2003

Suda Bulanık Oyunlar, 2004

Gamba, 2005

Mimozada Elli Gram, 2007

Angelacoma'nın Duvarları, 2008

Tasmalı Güvercin, 2009

Düşkaçırın, 2011

Aynadaki Zaman, 2012

Örümcek Kapanı, 2013

Üstü Kalsın, 2014

O Vakit Son Mimozada, 2015

CEMİL KAVUKÇU, 1951'de İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi (1976). Öyküleri, 1980'den bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987'de Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü, 1996'da *Uzak Noktalara Doğru* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2009'da *Angelacoma'nın Duvarları* adlı anlatısıyla Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü, 2013'te de Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

İçindekiler

Sunu	11
Gemide	17
Kuzeydeki Kum Kosterleri	25
Eyyup	35
Yabancı Bir Kentin Tanıdık Yüzü	43
Telsizci	53
Kamarot	63
Mor Çiçekli Toka	73
Müjark	79
Balık	89
Her Şey Boçka İçin	97
Eran Kaptan	107
Yolcu	115
Zaman Aynası	127

Sunu

Yıllar önce bir arkadaşım durup dururken, “Dağ mı, deniz mi?” diye sormuştu. Kuzey Ege’de, Edremit Körfezi’ni tepeden gören yazlığının terasındaydık. Keyifli bir günün ardından soğuk biralarımızı yudumlayarak güneşin batışını izliyorduk. Hiç beklemediğim bir soruydu. Şaşırdığımı anlamıştı. “Daha doğrusu şöyle söyleyeyim,” dedi, “seni hangisi daha çok etkiliyor?” Bozkırda, çıplak dağların ıssızında denize özlem duyulan bir ortamda sorulsaydı başkaydı da; bu coğrafyada, dağ ile denizin muhteşem buluşmasında birini öbüründen ayırmak mümkün değildi, üstelik böyle bir seçime gerek yoktu; ikisini de seviyordum ama arkadaşım vereceğim yanıtta çok emin, “en” olanı istiyordu. Israrlıydı. Beden diliyle özellikle de yüzündeki hafif alaycı gülümseyişle hangisini seçmem gerektiğini açıkça belli ediyordu; ona göre denizdi tabii. Bir süre düşündükten sonra, “Dağ,” demiştim. Bunu bekliyormuş gibi başını geriye atarak bu kez sesli gülmüş, sağ elini de bacağına vurmuştu. Samimi olmadığını düşünüyordu. Çünkü uzandığım şezlongun görüş alanı Kaz Dağları’na doğruydu ve önümde kışkirtıcı bir manzara vardı. Gün boyu güneşin konumuna göre görünümü değişen dağın en gizemli haliydi ve arkadaşım bundan etkilendiğimi ya da sorusunu ciddiye almadığım için de “dağ” dediğimi düşünmüştü. Oysa deniz de ayaklarımızın altındaydı. İşin kolayına kaçmış, gözümün önündekini söyleyivermişim gibi algılamış ve, “Nasıl yani,” demişti. Nasılı yoktu, bir seçim yapmamı istemişti, ben de yapmıştım. Sonuçta, gerçek öyle olmasa bile dağları denizlerden daha çok sevdiğim

ortaya çıkmıyor muydu? Birden ciddileşmişti. Düş kırıklığına uğramış bir ifadeyle, “Yıllarca gemide çalıştın,” demişti, “denizle, gemi adamlarıyla ilgili öyküler yazdın. Unutma, ikimiz de yüzmeyi derelerde öğrendik. Deniz çocuğu değildik ama sonra ona vurulduk. Bugün seni yüzerken, suyla şakalaşırçasına dalıp çıkarken izledim; ne kadar da keyifliydin. Denizi daha çok seveceğini tahmin ediyordum.” Haklıydı, uzun yıllar gemide çalışmıştım ama gemi adamı değildim. Kendi karasularımızda bilimsel araştırmalar yapan geminin teknik bölümünde yer almıştım. On beş yıl kadar aynı kamarada yaşayan –bu da sürekli değil tabii– bir yolcudan farkım yoktu. Arkadaşımın işi bu kadar ciddiye almasını tuhaf karşılamıştım. Gülümsemekle yetinmiştim; ama o bir yanıt bekliyordu. “Dağ daha keşfedilebilir, daha sakın,” demiştim, “ama deniz bilinmezlerle dolu ve öfkeli.” Arkadaşımı yeniden sesli güldüren bir yanıt olmuştu bu. “Oğlum sen ne biçim bir yazarsın ya,” demişti, “çekici olanı tanımlıyor sonra da tercihini öbüründen yana kullanıyorsun. Denizle ilgili yazdığın öyküler neyin nesi o zaman?” Olay şuydu aslında, araştırma gemimizin zabitan takımı ve mürettebatı başka gemilerden, deneyim kazandıkları, yani iyice piştikleri bir ortamdaki geliyordu ve beraberlerinde birçok hikâyeye getiriyorlardı. Beni besleyen denizde geçirdiğim süre değil, onlardan dinlediklerim olmuştu.

Sonra kafama takıldı, arkadaşım haklı olabilir miydi? Beni uzun süre meşgul eden konuda şu sonuca vardım: Dağları seviyordum, denizi ise hem seviyor hem de korkuyordum. Nedenlerini bulmam için kendime doğru bir yolculuğa çıkmam gerekiyordu, ben de onu yaptım.

Denizden belki de ilk gördüğümde korkmuşum; küçüküm, aradan uzun yıllar geçti, o günkü duygularımı tam olarak bilmiyorum. Gökyüzü yere inmiş gibi gelmişti. Beş yaş civarlarında olmalıyım. İstanbul’daki halamı ziyaret etmek için anem, babam ve kardeşimle İnegöl’den Bursa’ya, oradan Yalova’ya gelmiş ve iskelede bekleyen bir vapura binmiştik. Deniz hakkında hiçbir fikrim olmadığından hayal bile kuramamıştım. Benim için büyük sular, kenarındaki ağaçların gölgesinde piknik yaptığımız Cerrah Deresi, Kalburt Deresi ya da Oylat Kaplıcaları’nın havuzuydu. Annemin söylediği ise, göreceğim deniz onlardan daha büyüktü ve rengi maviydi. Kendimi ne

kadar hazırlarsam hazırlayayım karşıma çıkan uçsuz bucaksız ve maviye boyanmış su, hayallerimin çok ötesindeydi. Bindiğimiz vapur bana o gün öylesine büyük görünmüştü ki, evimizin belki de on katıydı ve suyun üzerinde durabiliyordu. O zaman, su kim bilir ne kadar derindir, diye düşünmüştüm. Bu derinlik kavramı; bilinemezlik, düşlere bile sığamayan bu nicelik ilk deniz korkumun tohumlarını atmış olmalıydı.

Küçük yaştaki deniz ve vapurla tanışıklığımdan sonra uzun bir boşluk girmişti aramıza. İstanbul'da Pertevniyal Lisesi'ne başlamamla Yalova-İstanbul vapur yolculukları yeni bir başlangıçtı benim için. O da kısa sürdü, ikinci sınıfa geçtiğim yıl hastalığım nedeniyle İnegöl'e dönmek zorunda kaldım. Yaşamımda çok önemli olan bu kırılma noktası birçok şeyi değiştirdi. İstanbul'dan ve denizden oldukça uzaklaşmışım. Yıllar sonra, kışkırtıcı yanı kadar ürkütücü de olan maviye boyanmış sularla başka biçimde ve koşullarda yeniden karşılaşacağımı nereden bilebilirdim?

Beni çocukluğumda ve ilkençliğimde heyecanlandıran, düşsel de olsa bir serüvene çağırın hep dağlar, ormanlar olmuştu. Çünkü çok etkilendiğim çizgi romanlardaki maceralar o ortamlarda geçiyordu. Evimizin arka bahçesinde, okuduğumuz çizgi romanları taklit ederek kovboyculuk oynarken de kendimizi öyle mekânlara yakıştırıyor, hayalî atlarımızın sırtında dağ tepe serüvendenden serüvene koşuyorduk.

Denizde geçen maceraları anlatan filmler, romanlar ve hikâyelerle özdeşleşemiyordum bir türlü. Herman Melville'in *Moby Dick*'ini okuduğumda, Conrad'ın yapıtlarıyla tanıştığım da çok etkilenmişim ama her şey bana çok uzaktı.

Sonra deniz, beklemediğim bir biçimde yaşamıma girdi ve bu dönem on beş yıl sürdü. Önümde tanımadığım bir dünyanın kapıları açılmıştı. Fizikteki Faraday kafesine benzeyen gemilerde, statik elektrik topraklanamadığı için insanların sinir sisteminin olumsuz etkilediğini, gemicilerin karaya çıktıklarında neden kavgacı olduklarını öğrendim ve yaşadım. Deneyimli kaptanımız karaya çıkar çıkmaz yalınayak yürümemizi, koşmamızı boşuna söyleliyordu.

"Deniz, denize dayanabilenlerin işidir," sözünü geminin o günkü lostromosu Eyüp'ten duymuştum. Mudanyalıydı. Denizi hiç sevmiyordu. Kader onu buraya atmıştı. O, dayanama-

yanlardı. Sağlık sorunları elvermediği için bir süre sonra gemiden ayrılmak zorunda kalmış ve denizden kurtulmuştu. Başka bir gemide çalışırken tanık olduğu olayı anlatmıştı. Libya önlerinde uzun süre demirde kalmışlar. Yakınlarındaki yabancı bandıralı bir kuru yük gemisi canlı koyun taşıyormuş. Denizden kendini korumaya çalışan bir gemici delirmemek için koyunlarla karate yapıyormuş. Saldırırken attığı çığlıklar Eyüplerin gemisine kadar ulaşıyormuş. Sonra da öldürdüğü koyunu postundan kavrayıp denize atıyormuş. Bu hikâye beni şoke etmişti, gerçek olamaz, diye düşünmüştüm. Denizde hayata çok başka bir pencereden bakılıyordu. Örneğin, gemimizin reisi Mustafa, ağrısına dayanamadığı dişi için doktora gitmiş ve çekilmesini istemiş. Doktorun bütün karşı çıkmalarına rağmen dişini çektirmiş ama ağrı geçmemiş. O zaman doktorun yanlış bir diş çektiğini düşünmüş. Tekrar aynı doktora gitmiş ve alt çenesindeki bir grup dişi göstererek, “Buradan buraya hepsini çek,” demiş. Sonuç ne olmuş bilmiyorum ama gülmek için kendimi güç tutmamın tek nedeni, benden başka herkesin çok ciddi olmasıydı.

Denizcilerin şakaları da ağırdı. İkinci çarkçı Mahir, gıcık olduğu biri duşa girince gemideki soğuk su musluklarını ana vanadan kapatırdı. Haşlanmış istakoz gibi banyodan fırlayan ve bunu kimin yaptığını bilen eleman herkesi güldürürdü ama bu sorun olmazdı. Şakaydı sonuçta. Bu yüzden herkes banyoya çaktırmadan girmenin yollarını arardı.

Haftalarca toprağa ayak basmayan uzun yol gemilerinde çalışanların şakaları biraz daha farklıymış. Çarkçıbaşı Şahin Bey, Japonya-Amerika arasında çalışan bir yük gemisindeki anısını anlatmıştı. Kendi halinde, içine kapanık gemici arkadaşlarına bir oyun planlamışlar. Bu eleman vardiya çıkışında kamarasına çekilir, bir bardak viski doldurur, pilli radyosunu açar ve sefere çıkmadan önce getirdiği ince bakır tellerle elektrik bobini sararmış. Hem kendini oylar hem de sefer dönüşü cebine hariçten üç-beş kuruş para girecek bir işle meşgul olurmuş. Ama sürüden ayrı bu tavrından mürettebat pek hoşlanmamış. O nedenle de küçük ve zararsız bir ceza vermek istemişler. Oyuna dahil olan korkusuz bir gemiciyi ayak bileklerinden kalın bir halatla bağlayıp baş aşağı üst güverteden denize doğru, bobin saran elemanın kamarasının lombozuna kadar

indirmişler. Bir aksilik olsa, ip kopsa ya da ellerinden kaçarsalar gecenin karanlığında okyanus sularında kaybolurmuş ki, bir daha kimse ölüsünü bile bulamazmış. Tam lomboz hizasına gelince elindeki çekiçle kalın cama vurmuş. Kamaradaki gemici ne olduğunu anlamamış baştan. Lomboza yeniden vurulduğunu anlayınca yerinden kalkmış, yaklaşmış, ellerini gözlerinin iki yanına siper edip karanlık denize doğru bakmak istemiş ama baş aşağı duran bir insanın gözleriyle karşılaşınca olduğu yere yığılıp kalmış. Şahin Bey bunu anlatırken omuzları sarsıla sarsıla gülmüştü. Korkudan bayılan bobinajcı bunun bir oyun olduğunu asla öğrenemediği gibi gördüğü akıldışı olayı kime anlattıysa alay konusu olmuş daha sonra. Ceza bu kadarmış işte. Peki bobinaj sarmaya devam etmiş miydi? Etmemişti, o olaydan sonra kamarasına yalnızca uyuyacağı zaman gitmişti.

Belki de en masum şaka üçüncü kaptan Orhan'ın aşçı Ahmet Usta'ya yaptıklarıydı. Yemek sırasında kamarota aşçıbaşını çağırmasını söylerdi. Ahmet Usta zabitan salonunun kapısında belirlediğinde (kurallar gereği mi, yoksa saygıdan mı bilemiyordum ama eşikten bir adım ileri geçmezdi), "Ellerine sağlık," derdi Orhan Kaptan, "karpuz nefesti." İşte o zaman Ahmet Usta tutulur (kekemeydi), güçlkle, başını sarsa sarsa "Ama onu ben yapmadım ki," derdi. Süvari başta olmak üzere, o anda zabitan salonunda yemek yiyen kimse gülmezdi buna.

Eyüp'ün dediği gibi, deniz denize dayanabilenlerin işiydi.

Bir deniz günlüğü tutmadım. Gemide çalıştığım yıllarda da bir ikisi dışında denizle ilgili öykü yazmadım. Anlatıldıklarında ilginç gelebilecek bazı olayları öyküleştirmeyi hiç düşünmedim. O ortamdan uzaklaştıktan sonra bende bıraktığı izlerin bazıları öykü kapılarımı çaldı. Bu hep böyle olur; belki de bir özlemdir. Yazın kış koşullarındaki öyküler, soğuk kış günlerinde ise bunaltıcı sıcaklar çağırır beni.

Değişik zamanlarda yazdığım deniz öykülerimin bir arada olmasını çok istiyordum. Onları toplamak için kitaplarımı taradığımda şaşırdım; çok dağınıktılar ve sayıları sandığımdan azdı. On beş yılın ürünü sadece on üç öyküydü.

GEMİDE

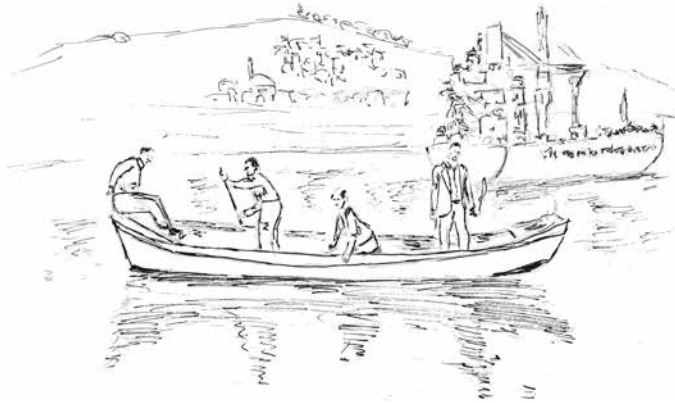
Uyandıgımda küçük yuvarlak pencereleri ile odadan çok kamaraya benzeyen bir yerde, günlük giysilerimle çarşafsız, nevresimsiz bir ranzada yatıyordum. Yalnızdım. Lomboz olduğunu daha sonra fark ettiğim yerden giren güneş ışığı ranzanın karşısındaki ahşap görünümlü formika kaplı duvarın üzerinde kocaman bir portakal gibi aşağı yukarı ağır ağır sallanıyordu.

Yoksa bir gemide miydim? Korkuyla ranzadan sıçradım. O anda yanıtlayamayacağım birçok soru uçtu kafamda; ama bunlardan en önemlisi, burada uyandıgıma göre ne zaman, nerede uyumuştum. Bunu bilsem, şu an bir anlam veremediğim bu şaşırtıcı durumu aydınlatacak bazı ipuçları bulabilirdim. Ama hiçbir şey hatırlamıyordum. Bu kadife pantolonla yeşil kazağı ne zaman giymiştim? Saat kaç? Bileğime bakıyorum saatim yok. Oysa yatarken bile çıkarmazdım. Biri ya da birileri zamanı bilmeyeyim diye almış olmalı. Tutsak mıydım? Kaçırılmış mıydım? Gözüm yine duvara vurmuş güneş ışığına takıldı. Bir gemideydim. Liman ya da iskeleye bağlı değildik. Bir koyda demirdeydik. Kamarayı gözden geçiriyorum; benimkinin dışında ikili bir ranza daha var. El yüz yıkamak için küçük bir lavabo ile musluk, üzerinde dar uzun bir ayna, kapıları kapalı dört giysi dolabı.

Doğrulup oturdum. O zaman başımdaki ağrıyı hissettim. Hangi günde olduğumuzu bilmiyordum ama hatırladığım son gün cumaydı. İşyerinden çıkınca karımın yazdırdığı listedekileri almıştım. O gece konuklarımız vardı. Yemek bittiği halde masadan kalkmamış, kadınlar şarap, erkekler rakı içmeyi sürdürmüştük. Hiç iç açıcı şeyler konuşmamıştık. Ülkenin ve kendimizin geleceğinden kaygılıydık. Korkuyorduk. Geç saate kadar oturmuşlardı. Kahvelerimizi de, karımın koltuklara geçelim ısrarına rağmen yemek masasında içmiştik. Sonra? Onlar gitmiş biz de masayı toplayıp kirlileri bulaşık makinesine doldurmuş, salonu havalandırmış ve yatmıştık. Gece kapı ya da telefon çalınmış mıydı? Hatırlamıyorum. Hâlâ cuma gecesinde ve bir düşün içinde olabilir miyim? Hayır, değilim, başım ağrıyor. Dudaklarımı ısırardım, acısını duydum. Düşte değil, bir gemideyim. Peki buraya nasıl geldim? Beni kim getirdi? Bilmiyorum. O gece, yani hatırladığım cuma gecesini iş dönüşü ceketimi çıkarmanın dışında üstümü değiştirmemiştim, uçuk mavi gömleğim, verevine kırmızı çizgili kravatım vardı. Karım itiraz etmese ceketimi de çıkarmayacaktım; çünkü daire başkanı ve servis şefi eşleriyle birlikte ilk kez evime geliyordu. Onlar gittikten sonra da doğal olarak soyunup pijamamı giymiştim. Şimdi üzerimde kadife pantolon ile yeşil kazagım var.

Ranzadan inince ayakkabılarımı gördüm. Yan yana, düzenli bir biçimde konmuştu. Lombozdan dışarı baktım. Kıyı iki mil kadar ilerideydi. Denizle karanın birleştiği yerden itibaren ağaçlarla kaplı tepeler başlıyordu. Işınları lombozdan girip duvarda oynaşan güneş ise bu tepelerin ardına gizlenmek üzereydi. Akşamla birlikte gecenin başlamasına az kalmıştı.

Kamaranın kapısı büyük olasılıkla kilitliydi. Zorlasam açılır mıydı? Bu mümkün değildi. Yine de şansımı

denemek istedim. Kamaradan çıksam ne olacaktı ki? Denedim ve kapı bir zorlamaya gerek kalmadan açıldı. Demek ki tutsak değildim. Buraya nasıl geldiğimi ya da getirildiğimi, niye burada olduğumu bilmiyordum ama en azından tutsak olmadığımı anlamıştım. Karşıma çıkacak ilk insan durumumu aydınlatabilirdi. En azından şunu söyleyebilirdi: “Sen hâlâ o cuma gecesinde, ağır bir rüyanın içindesin. Uyandığında evinde, yatak odanda tere batmış olarak bulacaksın kendini. Böyle bir kâbus görmen normal çünkü çok içtiniz.”

Birçok kapalı kapının bulunduğu dar bir koridora çıktım. Bunlar mürettebatın kamaraları olmalıydı. İleride aşağıdaki bir bölüme inen dik merdivenler vardı. Görünürde kimse yoktu. Mutfak, çay ocağı, tuvalet ve banyodan sonra makine dairesine açılan kapı ile son buluyordu koridor. Mutfağa bitişik ağır demir kapıyı itip yan güverteye çıktım. Denizin yüzeyini ürperten tatlı bir rüzgâr esiyordu. Yerleşim alanı olmayan bir koydu burası. Çok yakınımda terk edilmiş gibi duran, boyaları yer yer döktüğünden karinası pas tutmuş bir gemi daha vardı. Onda da, içinde bulunduğum gemide de canlı olduğunu

gösterir hiçbir belirti yoktu. Kıç tarafa doğru yürüdüm. İçimdeki korku büyümeye başladı. Sessizlik ürkütücüydü. Geri döndüm. Dar ve dik merdivenlerle üst kata çıktım. Orada da alttaki gibi kapalı kapılar vardı. Paniğe kapıldım. Bir kat daha çıktım. Burası köprüüstüydü. Terk edilmiş bir kaptan köşkü, hemen ardında telsiz odası. Dümen, iskele ve sancak radarları, pusula, deniz haritaları... Ama insan yoktu. Hızla alt kata indim. Kapalı iki kapıyı açtım. Kamaralar boştu. Nevresimsiz, yastıksız, çarşafsız ranzalar. Bir başka kapıyı açtım, aynı görüntü. Bütün kapıları açmaya başladım, hep aynı görüntü.

Gemide yapayalnızdım. Korkum katlanarak büyüyordu. Buraya ne zaman, nasıl getirildiğimi bilmediğim gibi nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum. Ne filika vardı ne can simidi. Kendi çabalarımınla karaya çıkamazdım çünkü yüzme bilmiyordum.

Her yanı dolaştıktan sonra uyandığım kamaraya döndüm. Ranzaya oturup düşünmeye başladım: Öteki gemide de benim gibi ne yapacağını şaşırılmış biri olabilir miydi? Bir çıkış yolu bulmuş gibi fırlayıp başüstüne çıktım. Gemiye doğru seslendim, bağırıp çağırdım, ıslık çaldım. Değişen bir şey olmadı. Ölümüne terk edilmiş sağır, korkunç bir gemi vardı karşımda. Belki bunun dışarıdan görünüşü de öyleydi.

Yine kamarama döndüm. Güneş batmıştı. Az sonra karanlık basacaktı. Karımla çocuğumu düşündüm. Onlar nerde, ne koşullarda olduğumu biliyorlar mıydı?

Peki, ben ne yiyecektim? Yeniden koridora çıkıp mutfağa yöneldim. Kuzine boştu. Kumanyalığa girip dolapları karıştırdım. Küflenmeye başlamış taş gibi ekmekler gördüm. En iyisini seçip aldım. Sebile baktım su vardı. Ancak birkaç gün idare edebilirdim.

Kamaraya girip kapıyı kapadım. Nesnelere seçilemeyecek kadar kararmıştı ortalık. Lomboz deliklerinden

yıldızlar görünüyordu. Daha sonra ay belirdi. Bu iyiydi işte, hiç olmazsa zifirî karanlık olmayacaktı ortalık. Ranzaya uzanıp beklemeye başladım. Neyi beklediğimi bilmiyordum ama bekliyordum. Yuvarlak iki göz gibiydi lombozlar ve yıldızlı bir geceye açılıyordu. Ne dalgaların sesi vardı ne de martıların. Ben bekliyordum. Öncelikle bir ses, sonra bir ışık. Kamaranın dışında ayak sesleri, sertçe açılan kapı ve ellerinde pilli fener olan birileri. Yani beni buraya getirip bırakanlar. Mutlaka bir şeyler öğrenmek isteyeceklerdir yoksa beni buraya neden kapasınlar; hem de bir koya demirlemiş, kara ile bağlantısı olmayan bir gemiye... Kısa sürede aradıklarının ben olmadığını, yanlış birini getirdiklerini anlayacaklardı.

Bir ses duyar gibi oldum, bir hışırtı. Denizden geliyordu. Ranzadan fırlayıp lomboza koştum. Kıpır kıpır oynaşan ay ışığı yakamozunda sessizce kayarak ilerleyen bir kayık gördüm. Sesim boğazıma düğümlendi, bağırmadım. Çünkü kayık ürkütücüydü. Usulca suya bırakılan küreklerin çıkardığı zayıf hışırtı gecenin tek sesiydi. Üç karaltı vardı kayıkta. Üçü de ayakta dikiliyordu. Kürekleri çekenle birlikte dört kişiydiler ama o belli belirsizdi. Kayık ilerideki karanlık, sağır, korkunç görünümlü gemiye gidiyordu. Bir rüya bu, biliyorum. Bağırarak istediğim halde bağıramıyorum, böyle bir şey ancak rüyalarda olur. Ben hâlâ cuma gecesinde, derin bir uykudaydım ve uyanamıyordum. Böyle yüzen tabutların olmadığını biliyorum çünkü. Bu kötü bir rüya. Ama kayık gemiye doğru ilerliyordu. Üç gölge de kıpırtısızdı. Kayık gemiye yanaşınca uzaktan seçilemeyen; ama huysuz bir yılan gibi geminin sacında oynaşan el feneri ışığında ip merdiven olduğunu sandığım bir yerden tırmandılar. Kürekleri çeken, tam olarak seçilemeyen gölge kayıkta kalmıştı. Gemiye çıkanlar kısa bir süre sonra geri döndüler. Pili el fenerinin ışığı ip merdivenin üzerinde durdu bir süre.

Cemil Kavukçu'nun deniz temalı öyküleri bir arada... Öyküsevenlerin, Cemil Kavukçu hayranlarının, deniz öykülerine meraklı olanların kaçırmaması gereken çok özel bir seçki...

Bir deniz günlüğü tutmadım. Gemide çalıştığım yıllarda da bir ikisi dışında denizle ilgili öykü yazmadım. Anlatıldıklarında ilginç gelebilecek bazı olayları öyküleştirmeyi hiç düşünmedim. O ortamdan uzaklaştıktan sonra bende bıraktığı izlerin bazıları öykü kapılarımı çaldı. Bu hep böyle olur; belki de bir özlemdir. Yazın kış koşullarındaki öyküler, soğuk kış günlerinde ise bunaltıcı sıcaklar çağırır beni.

Değişik zamanlarda yazdığım deniz öykülerimin bir arada olmasını çok istiyordum. Onları toplamak için kitaplarımı taradığımda şaşırımdı; çok dağınıktılar ve sayıları sandığımdan azdı. On beş yılın ürünü sadece on üç öyküydü.

Kapak deseni: Melih Kavukçu

🌐 canyayinlari.com 🐦 twitter.com/canyayinlari 📘 facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-3254-0

9 789750 732560